

frem af hendes Skuffelse over igen ikke at have truffet Per.

Hun havde i saa Henseende været meget uheldig i den sidste Tid, da hans Besøg paa »Skovbakken« var bleven saa uregelmæssige. Skønt hun i Forvejen havde anstillet alle Slags Sandsynlighedsberegninger, for at han ikke skulde kunne undgaa hende, var hun enten kommen derud, netop som han var rejst, eller hun havde været nødt til at tage bort, umiddelbart før han ventedes. Derfor var hun nu bleven halvt syg af Utaalmodighed efter at se ham, og hun søgte ikke længer at indbilde sig, at det kun var for at faa Lejlighed til at skaffe sig Oprejsning. Hun tænkte ikke mere paa Hævn, . . . navnlig ikke, efter at hun paa Jakobes hele Væsen overfor hende havde kunnet mærke, at han intet havde røbet om hendes Ydmygelse. Med denne Fortielse, som hun tilskrev en Hensynsfuldhed mod hende, der igen forudsatte en dulgt Ømhed, havde han vundet hendes Smule Hjerter helt. Fra dette Øjeblik tilstod hun det aabent for sig selv, at hun var forelsket i ham, betaget af ham, — grænseløst, sanseløst.

Den Tanke at sætte sit Ægteskab og de Forhaabninger, hun knyttede dertil, i Vove for hans Skyld var hende ikke længer saa helt fremmed. Hun vilde heller ikke vige tilbage for i fuldt Alvor at optage en Kamp med Søsteren om ham. At hun